

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Pirelli & C. SpA bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger.
- 3) Prysmian Cavi e Sistemi Srl bærer sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 408 af 12.11.2018.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 22. oktober 2020 — Ferrari S.p.A. mod DU (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf — Tyskland)

(Forenede sager C-720/18 og C-721/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – tilnærmelse af lovgivningerne – varemærker – direktiv 2008/95/EF – artikel 12, stk. 1 – reel brug af et varemærke – bevisbyrde – artikel 13 – bevis for brug af »en del af [...] varer[ne] eller tjenesteydelser[ne]« – varemærke, der omfatter en model af en bil, hvis produktion er blevet stoppet – brug af varemærket til reservedele og til tjenesteydelser, der vedrører denne model – brug af varemærket til brugte biler – artikel 351 TEUF – konvention mellem Forbundsrepublikken Tyskland og Det Schweiziske Forbund – gensidig beskyttelse af patenter, design og varemærker)

(2020/C 433/06)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ferrari S.p.A.

Sagsøgt: DU

Konklusion

- 1) Artikel 12, stk. 1, og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker skal fortolkes således, at et varemærke, der er registreret for en kategori af varer og reservedele, som de består af, skal anses for at have været genstand for »reel brug« som omhandlet i nævnte artikel 12, stk. 1, for alle de varer, der henhører under denne kategori, og de reservedele, som de består af, hvis det kun har været genstand for en sådan brug for visse af disse varer, såsom dyre luksussportsvogne, eller alene for de reserve- eller tilbehørsdele, som visse af de nævnte varer består af, medmindre det ikke fremgår af faktiske oplysninger og af relevante beviser, at en forbruger, der ønsker at købe disse varer, opfatter dem således, at de udgør en selvstændig underkategori i den kategori af varer, for hvilken det pågældende varemærke er blevet registreret.
- 2) Artikel 12, stk. 1, i direktiv 2008/95 skal fortolkes således, at et varemærke kan være genstand for reel brug fra indehaverens side ved dennes videresalg af brugte varer, der er markedsført under dette varemærke.
- 3) Artikel 12, stk. 1, i direktiv 2008/95 skal fortolkes således, at et varemærke er genstand for reel brug fra indehaverens side, når denne leverer visse tjenesteydelser vedrørende de varer, der tidligere er blevet markedsført under dette varemærke, på den betingelse, at disse tjenesteydelser leveres under det nævnte varemærke.

- 4) Artikel 351, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at bestemmelsen tillader en ret i en medlemsstat at anvende en konvention, der er indgået mellem en medlemsstat i Den Europæiske Union og en tredjestat før den 1. januar 1958 eller før tiltrædelsesdatoen for de stater, der har tiltrådt Unionen, såsom konventionen mellem Schweiz og Tyskland om gensidig beskyttelse af patenter, design og varemærker, undertegnet i Berlin den 13. april 1892, med senere ændringer, som fastsætter, at brugen af et i denne medlemsstat registreret varemærke på denne tredjestats område skal tages i betragtning for at fastlægge, om dette varemærke har været genstand for »reel brug« som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 2008/95, indtil et af de midler, der er omhandlet i artikel 351, stk. 2, TEUF, gør det muligt at fjerne eventuelle uoverensstemmelser mellem EUF-traktaten og denne konvention.
- 5) Artikel 12, stk. 1, i direktiv 2008/95 skal fortolkes således, at bevisbyrden for det forhold, at et varemærke har været genstand for »reel brug« som omhandlet i denne bestemmelse, påhviler indehaveren af dette varemærke.

⁽¹⁾ EUT C 54 af 11.2.2019.

**Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 28. oktober 2020 — Marvin M. mod Kreis Heinsberg
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Aachen — Tyskland)**

(Sag C-112/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2006/126/EF – artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4 – kørekort – gensidig anerkendelse – rækkevidden af forpligtelsen til anerkendelse – kørekort, som er blevet ombyttet – ombytning foretaget på et tidspunkt, hvor førerretten var blevet inddraget af udstedelsesmedlemsstaten – sving – nægtelse af anerkendelse af kørekort, der er udstedt som led i en ombytning)

(2020/C 433/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Aachen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Marvin M.

Sagsøgt: Kreis Heinsberg

Konklusion

- 1) Artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort skal fortolkes således, at den gensidige anerkendelse uden nogen formaliteter, som foreskrives i denne bestemmelse, finder anvendelse på kørekort, som er udstedt efter en ombytning i henhold til dette direktivs artikel 11, stk. 1, med forbehold for de i dette direktiv fastsatte undtagelser.
- 2) Artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 skal fortolkes således, at denne bestemmelse giver en medlemsstat mulighed for at nægte at anerkende et kørekort, som har været genstand for ombytning i medfør af direktivets artikel 11, stk. 1, fordi denne medlemsstat inden denne ombytning havde inddraget førerretten for indehaveren af dette kørekort.

⁽¹⁾ EUT C 172 af 20.5.2019.